

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

 $\frac{1}{4}$ an 10 franci, $\frac{1}{2}$ an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oră 6 cr., a treia-oră 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Măcelarilor nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În România:

la dlul Carol Schulder în București, strada Labirint nr. 4.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Agiardi și Bánffy.

(*) În urma interpelării deputatului Terényi și a răspunsului dat de baronul Bánffy, afacerea Agiardi a ajuns să preocupe nu numai opinia publică din Ungaria, ci și a celorlalte state. Pentru-că nu este exclusă posibilitatea, ca afacerea să dea motive la un conflict serios între statul ungar și Vaticanul. Adevărat e, că mai ales răspunsul primului-ministru a venit ca o bombă.

Nunțul papal s'a plimbat mai bine decât o săptămână prin țeară. A fost primit cu pompă chiar și de bărbați amici ai guvernului. Un singur incident nu a turburat petrecerea lui aici. Ba Ungurii l-au și lăudat pentru „răspunsul” ce ar fi dat unui avocat român din Cluj, care în audiența ce ar fi avut-o, i-ar fi cerut intervenția în favorul martirilor și pentru promisiunea ce ar fi făcut că va interveni ca Vaticanul să participe și el la expoziția millenară.

Eată, d'odată un deputat guvernamental descopere însă, că Agiardi s'ar fi amestecat în afacerile interne ale statului ungar, — ear' baronul Bánffy nu numai spune că împărtășește și dînsul această părere, dar' surprinde lumea cu declarația, că a și luat măsuri pentru intervenție la Papa.

Declarația primului-ministru nu a numai, dar' a și supărat.

„*aterland*” din Viena scrie:

„...ul, cum prim-ministrul ungar a vorbit și oficios despre reprezentanții e atât de contrar buneieuiințe, că îndată pe Ungurul *necioplit* din și a făcut penibilă impresie mai ausă, că prin declarația sa a adus și pe ministerul de externe și

numai austriacii scriu însă astcei mai încarnați Unguri.

„*tha Miklós* scrie de pildă în *rszág*” (nrul dela 3 Maiu n.), în care după-ce arată că e, acuzarea ce i-se adresează despre răspunsul la interpelare Bánffy, zice:

„Agiul este o virtute frumoasă, dar' grozavul este o fudulie proastă. renunțare ne-a stricat deja foarte și mai tare ne-a stricat îngâmbind lucrurile mai ușor: nu e greu le Roma. Pentru-că n'are armată

în privința aceasta sîntem însă egali: nici Ungaria n'are armată. Are pe hârtie numai, în realitate n'are. Numai că nu armatele resolvă luptele culturale. Bismarck a putut să bată Franța, dar' asupra Romei n'a putut învinge. Mai bine să nu fie războiu, decât s'ajungem a încheia pace la... *Cannossa*.

„*Hazánk*” este și mai aspră față de Bánffy. În primul seu dela 3 Maiu scrie:

„Don Quixotte de sigur n'a fost mai caraghios și mai demn de milă când a năvălit curagios peste morile de vînt, luptînd astfel cu dușmanii ce existau numai în închipuirea sa bolnavă, — de cum a fost baronul Bánffy, când între aplausele partidei sale și a extremilor din partida stînga l'a călcat în picioare pe Agiardi... Nici-odată nu s'a jucat o comedie mai de ris în Parlament, de cum a fost aceasta, înscenată — ca lumea întreagă să ridă — de guvernul liberal în contra nunțului papal... Atacul acesta pur și simplu este urmare în politica de șarlatanie a guvernului. Vrea să atragă atenția opiniei publice dela adevăratele mizerii, ca astfel să încurce într-o nealduită luptă culturală publicul, amestîc deja prin frase sonore. Dar' ce a făcut nunțul, pentru a merita acest atac grosolan?”

„*Budapesti Hirlap*”, cea mai independentă foaie ungurească, scrie în primul seu dela 3 Maiu n. următoarele:

„Trebuie să ne temem, că în urma acestei interpelări se va naște o agitație ori poate chiar încurcătură, care anevoie se va potoli apoi prin o altă interpelare... Încât privește vorbirile lui Agiardi, spuse cu diferite ocazii, n'am găsit nimic de obiectat într'insele... Publicul aproape a uitat de nunțul și eată, se scoală guvernamentalul Terényi și-i zice prin surprindere interpelarea de sigur comandată”.

Că Bánffy în adevăr s'a purtat ca un bătăran și că toată comedia s'a înscenat din motive perverse de partid, reese nu numai din faptul că pe când Agiardi era în Ungaria, presa și guvernul maghiar nu i-au adresat nici o vorbă de dojană, ci și din împregiurarea, că însuși baronul Bánffy l'a invitat pe nunțul să poftască, să vadă Ungaria.

L-a invitat anume, pentru a avea apoi privilegiu să se arete grozav, să producă în Unguri nu numai impresia, că dînsul are curajul să apere statul contra ori-cărei amestec străin, — ci să-i facă pe Unguri a crede, că eată, Roma vrea să se amestece în afacerile

interne ale statului ungar: e deci cu atât mai imperioasă necesitate, ca toate proiectele religioase să fie votate, Ungaria să se poată astfel îngădi complet față de Roma.

Singuri kossuthiști guvernamentali ai lui Justh susțin guvernul în înscenarea scandalului farse. O dovadă aceasta, că comedia s'a arangiat mai ales în vederea politice religioase, în care guvernul, kossuthiști și Jidani cântă pe o srună: contra Romei, contra intereselor creștinești.

Eată de ce lumea nepreocupată trebuie să se uite cu dis gust la bătăranul Bánffy și cu simpatie crescîndă spre Agiardi.

DI Eugen Brote a fost primit Duminecă în 16 Aprilie a. c. într-o audiență mai lungă de Maiestatea Sa Regele Carol al României.

Baronul Croației la Viena. „*Magyar Allam*” a publicat știrea, că Baronul Croației, contele Khuen Hédervary a plecat la Viena, fiind chemat de însuși Maiestatea Sa Monarhul. Ziarul clerical crede, că această călătorie a Baronului este în legătură cu chestia celor două alegeri dela Nitra Banul Croației, mergînd la Viena, a trecut fără să atingă capitala Ungariei.

Guvernul și Casa Magnaților. Proiectele religioase nesancționate încă s'au retrimis Casei Magnaților unde, s'au și predat comisiilor. „*Budapesti Hirlap*” spune, că discuția asupra acestor proiecte va avea loc după 10 Maiu n. Guvernul ține ca sigur că proiectele vor căde din nou, nesiguranta e numai cu privire la numărul majorității, cu care vor căde proiectele. Optimiștii cercurilor guvernamentale susțin că contrarii guvernului respective ai proiectului nu vor avea decât o majoritate de 2 voturi, ear' cei mai pesimiști dintre ei zic, că va fi o majoritate de 4 voturi. În cazul, când proiectele vor fi retrimise camerei deputaților, guvernul e decis ca peste 2 zile să le retrimită și el și de aici înainte va fi o continuă comunicare între Casa Deputaților și a Magnaților. Deci se poate prevedea o agitație febrilă.

Slavii din Bucovina invocă ajutorul publicistic al celor din Rusia. „*Slovo*”, ziar ce apare în Varșovia, pledează și el pentru împărțirea arhivei bucovinene în 2 metropolii, una română, alta rutenă.

Retragerea opoziției din parlament. Numărul deputaților și senatorilor retrași din Parlamentul României a ajuns cifra de 60. Între cei demisionați se află și venerabilul președinte al Ligei, dl V. A. Urechia, apoi conservatorii disidenți C. Cezianu, C. Cristodorescu, Al. Păcleanu și Nicu Georgescu.

Ni-se anunță în același timp, că în cursul săptămânii acestea se va redacta manifestul pe care partidul național-liberal îl adresează țerii. Cel mult până Sâmbătă, el va fi lansat în toată țeara, până când se va decide și ziua unei mari întruniri în capitală, la care să iee parte și delegații din provincie. Se vor ține apoi alte întruniri prin orașele mari ale țerii.

Ungurii își caută patria.

Nobilul conte Zichy Jenő a plecat cu o expediție numeroasă în Asia, ca să caute patria originală a Maghiarilor.

Cu greu însă va isbuti nobilul conte să-și realizeze intenția. Pentru ce? E foarte simplu: Ungurii înainte de a veni în Europa n'au fost o națiune, și prin urmare n'au putut avea nici patrie.

N'au fost o națiune, adecă popor cu aceeași limbă, trăind în aceeași țeară, avînd locuințe stabile, cultivînd pămîntul, avînd un început măcar de cultură și de organizație civilisată. Nu. Ei au fost un aglomerat de triburi, nomade și sălbatici, cari trăiau din pradă și vînat și se mutau continuu cu hergheliile lor, căutînd pășune și pradă, când împinși, când împingînd ei alte neamuri nomade, dintr-o stepă într'alta.

Unde poate fi aici vorbă de o „patrie originală?”

Patria lor originală a fost pretutindenea și nicăiri pe vastul întins al câmpiilor și platourilor, dela munții Uralului până la zidul Chinei, din stepele înghețate ale Siberiei până la poalele Himalayei.

Și urmele ce le vor fi lăsat pe aici demult au trebuit să peară. Căci ce urme pate lăsa un popor, care astăzi își așază cortul într'un loc, pentru-ca mîne să-l mute într'alt loc? Doar' vr'o pajiște, vr'un câmp de pîrjol, stîrvuri de dușmani omorîți și bălți de sînge... Aceste însă nu sînt „monumente” care să dureze mii de ani.

Prevedem dară că expediția contelui Zichy nu va avea nici un rezultat. El nu

va afla patria originală și pe frații rămași acasă, ca să-i invite la „Milleniul” ce cu atîta ifos se pregătește. Și noi regretăm foarte sincer că nu poate afla pe acești frați, care noi a dori să-i vedem la anul în Budapesta admirînd „patria nouă” a Maghiarilor.

Da, căci ne închipuim că acești frați a Maghiarilor ar constitui o mare satisfacție pentru popoarele indogermanice ale statului ungar.

Ei ar demonstra lumii cam ce soi de oameni au fost Maghiarii când au venit între noi și ar dovedi, că dacă astăzi nu mai sînt tocmai cum au fost, au să-și mulțumească favorabila metamorfoză în fluente civilizatoare a popoarelor europene conlocuitoare.

În adevăr! Ungurii au venit aici ca spaima lumii, în cât un scriitor bizantin auzindu-le de veste i-a numit fi demonilor din iad făcuți cu iecele și stri goile nopții. Pe urmă un rege căsătorit cu o princesă germană i-a încreștinat cu ajutorul preoților din Apus. Alți regi din case italiene și germane le-au complectat organizația de stat european. Cavalerii germani i-au învățat la deprinderi civilizate și le-au clădit castelele, burghezii germani le-au întemeiat orașele, plugarii slavi și români i-au învățat să ară și să semene, să sădească vița, să scoată metale din adîncul munților, să-și facă case și îmbrăcăminte omenească.

Și tot popoarele indogermanice i-au susținut în decursul veacurilor, încât Ungurii răzimați pe munca și brațele lor s'au întărit și s'au sporit și au devenit dintr-o ceată de vagabunzi sălbatici de vr'o câteva sute mii de suflete un popor fuduc de 6 milioane, care astăzi are pretenție de a se numi singurul popor „alcătuit și susținător de stat.”

Aceste le-ar vedea frații găsiți în Asia. Ear' după aceea vîzînd cum Ungurii tragează pe învățatorii și civilizatorii lor cărora le datorase mulțumită, le-ar zice cu mîndrie:

„Da, voi sînteți frații noștri! V'ați lustruit, v'ați îngrășat și v'ați făcut ghiaburi, dar' sîngele nu vi-s'a schimbat, sîngele apă nu s'a făcut. Fîrea voastră tot cea veche este, brutală, violentă și neaccessibilă pentru sentimentul naiv al recunoștinții!

„Da, sîntem mîndri de voi! Noi frații voștri rămași sălbatici în fundul munților Altai!”

Sigma.

A „TRIBUNEI”

Un singur an...

arete ce oribilă a fost „domnia” Bartha Miklós a scris în aprilie al ziarului „*Magyarország*” intitulat „1852”, din care scoatem următoarele rînduri:

„Călătoriam cu maică-mea spre Sibiu, vedem pe tata, care zăcea în robia austriacă. Eram de patru ani. Păduri și câmpuri pe unde am trecut mi-au perit din memorie. Și ca-și-cînd ar fi fost noapte întunecoasă. Mergeam încet. În casele de pe lungul drumului ardeau lumini. Puteam să vedem astfel în lăuntru.

„O privești îngrozitoare ni-se arăta.

„În prima casă, care pare a fi fost a unor oameni săraci, luminată de o singură luminare, era așezat un catafalc. Împregiurul lor veghiau copii, femei și bătrîni, stînd muți lăcrimînd, unii șoptind încet de tot.

„Pe catafalc nu stăcea nimeni.

„Era așa de misterios acest lucru: catafalc, fără mort...”

„Am mers mai departe... Aceeași privești în biserică: ușile lor erau deschise, mulțime de oameni ocupau toate unghiurile. Preotul stătea pe amvon, dar' nu i-se auzia un singur cuvînt...”

„Drumul de țeară, alb, ni-se înfățișa ca un gîlgîu nemărginit de lung. Cocostreii de pe șuri păreau fantome eșite din morminte. În vîzduh se rotiau mulțime de corbi și vulturi. Dolii, desperare și amuțire pretutindeni.

„Au trecut apoi zile de atîta...

„Crescînd și ajungînd conștient, am început să cercetez cauza acelei inmormîntări de neagră amintire.

„Am aflat, în cele din urmă, că p'atunci nu pustiise nici ciuma, nici holeră ci — — *austriacul*...”

Felul cum publicistul maghiar își rea mîntește despre *domnia austriacă*, — este fantastic. Tendința însă ce o urmărește e clară, e reală, dacă pentru caracterizarea tendințelor se poate folosi acest cuvînt.

Noi, Românii n'am avut trebuință să scriem în chip fantesist pentru a da un tablou real despre *domnia ungurească*. Pentru-că fără a urmări vre-o tendință, ci ținîndu-ne strîns de toate percepțele impuse unui istorician serios, despre anul 1894 — al 27-lea an de domnie constituțională ungurească — putem face un tablou după-cum urmează...

În anul 1894, începutul lunii Maiu, întreg poporul român, cuprins de-o adîncă emoțiune, întîmpina cu flori și cîntece pe fruntași cari mergeau la a Clujenilor judecată...

Ca să nu-i lase singuri pe fruntași, ci să le dea semne de înălțătoare iubire, Românii cu zecile de mii au însoțit la Cluj pe membrii comitetului național. „E o lume întreagă în oraș, și întreagă această lume e românească”, tîm spunea atunci cu ochii scăldați în lacrimi, un țeran dela noi... „Și nu ne pasă de drumul lung și obositor, pentru-că am vîzut pe martiri!”... Era numai în Lunia-mare — prima zi a procesului...

prie poporului nostru, țeranul îi numise deja *martiri* pe luptătorii cari erau încă numai *acusați*...

Trei săptămîni de zile, întreaga Româniea își avea gândul pironit spre Cluj... O, ce bucurie a umplut sufletele noastre, cînd plini de mîndrie, ascultam declarația ce președintele comitetului național făcuse nu numai în numele tovarășilor sei de pe banca acușătorilor, dar' în numele tuturor Românilor asuprași... Ear' când dela tribuna-lungurese se întorceau, apăsați cu osînde grele, martirii au fost întîmpinați de soțiile, fiecele și amicii lor cu flori... Și toți simțiam, că mai ales de aci încolo numele lor va rămîne pururea viu în inimile noastre și vecinic în istoria luptelor naționale române... Soția marelui preot al neamului nostru își îmbrășa bărbatul spunînd, cu fața arzînd, că se simte de înălțată, că soțului ei i-s'a dat osînda cea mai mare, — și toate celelalte ziceau: „Vom merge și noi cu voi, vom împărți durerile!”...

Ear' Ungurii clujeni n'au respectat nici iubirea și devotamentul mulțimii imense de Români ce umpluseră Clujul, nici pe bravele Românce cari însoțiseră și ele pe bărbați, — ci cu petri și cuvinte insultătoare ne-au primit, așa încît miliția, care la început fusese comandată de frica Românilor mulți, la urmă a trebuit să vegheze asupra canaliei maghiare... Și când spre casă au pornit, tot drumul, pe unde treceau osîndiții, fu împănă de gendarmi și miliție... Îi era frică stăpînirii, căci cu mari păcate își încălecase

A urmat apoi o epocă de neagră teroare. Gendarmii au răscolit până și prin atarele bisericesti, căutînd hîrtii primejdioase... Preoți, învățatori și alți Români, au fost ridicați noaptea din așternut, și — spre groza familiilor — duși drum lung, ferecați în lanțuri și ținuți cu săptămîni în temniță preventivă... Satele românești au fost cu adevărat umplute de miliție. Gendarmi s'au adus din alte părți ale țerii, căci cei de p'aci nu i-s'au părut destui stăpînirii, care în ori-ce Român un dușman neîmpăcat privia și astfel îl și trata!

Infamie mai mare numai tîrirea la temniță a martirilor a fost... I-a luat, ocolind ori-ce poruncă a legii, pe neașteptate și i-au dus ca pe niște criminali ordinari închizîndu-i de lume chiar și pe tren, oprind să-i însoțească până și pe soțiile și fiecele lor... Unii au fost ridicați chiar dela patul de durere al soției credincioase ori al copiilor nevinovați...

Au umplut, în sfîrșit, temnița dela Vaț și Seghedin, ear' cea dela Cluj n'a fost nici ea lipsită o singură zi de Români cu iubire pentru neamul lor...

Ear' ca să arete că este fără măsură în a săvîrși barbarii, guvernul a căutat să se răbune asupra înubiilor noștri, chiar și după-ce ei au fost întemnițați... I-au supus unui regim temnițesc, cum numai în vremuri de teroare și sub cele mai detestabile guverne absolutistice s'a pomenit... Sînt martirisați nu numai dînșii, dar' și exilatele din ginul temnițelor...

Trebuie să se mărginească a o jeli nu stînd la catafalcul ei, nici aruncînd o mână de țîrină să odihnească în pace, ci s'o plîngă închis între zidurile temniței... Altuia îi moare băatul în floare... Numai după multe greutăți i-se dă voea să vină a da ultimul salut celuiia, care speranța bătărilor i-a fost, pentru-ca să întoarne ear' la temniță... căci nu i-s'a iertat nici măcar o singură oră, nici să stee restul pedepsei în temnița de aici, să-și crute astfel cheltueli și oboseală...

D'apoi răsbunarea asupra noastră, a celor de afară, pe cari ne-ați oprit cu deservire să-i vedem pe martiri, și osînde ce ați dat celor cari au adunat pentru susținerea familiilor lor. Și criminala încercare de a ne opri ca nici chiar în biserică să nu pomenim numele lor, să nu ne rugăm pentru salmăteatea lor, primejduită cu nimicire de ticăloșile căror supuneți trupul și sufletul lor?!

Eată ce s'a săvîrșit contra noastră, într'un singur an de domnie constituțională ungurească...

Și încă voi vedea revoluția a amintirea domniei austriace?... Dar' ei dacă v'au supărat, știati cel puțin că o fac pe față, sub îndemnul unui regim absolutistic... Și erau funcționari străini cei, cari aplicau legile aspre!... Dar' voi!... Voi veți zice că sînteți o — domnie constituțională!

Nu veți gîndiți, că e destul să ne aducem și noi aminte numai de un singur

Influențe interne și din afară

ale
politice de maghiarizare.

(Din cartea dlui Eugen Brode)

Politica statului ungar, care a alcătuit din mai multe popoare ce se deosebesc esențial unele de altele, ar trebui să emaneze dela acea idee fundamentală, că interesul comun al statului se exprimă suma intereselor singurale ale acestor popoare aduse în armonie într-oaltă.

Dela pactul ungar și dela împărțirea dualistică a monarhiei habsburgice încoace, idea aceasta fundamentală conducătoare, s'a desconsiderat total prin aceea, că națiunea maghiară, deși constituie numai minoritatea populației din Ungaria a fost privită singură ca alcătuitoare a statului. Din contră celelalte națiuni, cari laolaltă formează majoritatea populației au fost declarate de străine în privința limbii. Prin aceasta s'au ridicat interesele particulare ale Maghiarilor nu mai la interese comune ale statului, pe când interesele celorlalte popoare ale Ungariei au fost privite ca neexistând sau ca subordonate intereselor particulare ale Maghiarilor.

Această schimonosire și subordonare a intereselor comune și particulare a trebuit să provoace contrarietăți și contraste care într-adevăr s'au și provocat.

Căci considerarea și promovarea numai a intereselor unui singur popor, ale celui maghiar care nici decum nu alcătuiește el numai statul, exclude considerarea și promovarea intereselor celorlalte popoare constituente ale statului.

Interesele particulare maghiare ridicate la interesele comune ale statului nu tind la statul unitar ungar, ci la statul unitar maghiar, care trebuie creat încă prin o transformare a statului ungar poliglot.

Crearea statului unitar maghiar se poate ajunge numai așa, dacă popoarele ungare nemaghiare vor fi despoiate de naționalitatea lor, dacă ele vor fi silite să renunțe la validitatea intereselor lor naționale și să se identifice perfect cu interesele particulare ale Maghiarilor. Slavii, Germanii și Românii se încețose a mai exista ca atari și să devină Maghiari. Atunci numai va pute ajunge de fapt interesul particular al Maghiarilor interes comun al statului.

Nici un popor nu renunță de bunăvoie și conștient la limba sa, la individualitatea și existența sa națională. Deci pentru a promova falsul interes comun al statului ungar și pentru a pute ajunge la această actualitate politică de stat a Ungariei, Maghiarii, care prin dualism au ajuns în proprietatea forței statului, au abusat de aceasta spre a constrînge pe concetățenii lor nemaghiari să renunțe la existența lor națională de tot și în mod absolut și să-și caute fericirea în maghiarizare. Omnipotența statului a venit în aplicare la maghiarizare cu atât mai virtuos, cu cât Maghiarii în conștiința slăbiciunii lor de sigur au trebuit să vadă, că nu sînt în stare să promoveze și să efectuească acest proces de metamorfozare națională nici prin superioritatea culturii, care le lipsește, nici prin mărginitul teritoriu al izolului lor idiom.

Urmarea proximă și imediată a acestei politici basate pe omnipotența statului a fost, că constituția statului falsificată în esența ei s'a redus la o constituție de

aparență, care nu se mai poate desprinde de un absolut despotism. Aplicând și observând principiile liberale și constituționale nu s'ar fi putut evita, ca în reprezentanța poporului din Ungaria să nu ajungă la valoare caracterul poliglot al statului și interesele particulare ale popoarelor ce alcătuiesc statul. Spre a evita aceasta și spre a încuraja cîcîră contrastelor, s'a creat o lege electorală, care pe deoarte a dat earăși viață la privilegiile deja stîmpe ale claselor în sens maghiar dispuse, de altă parte a creat prerogative, cari desu au asigurat în toate cazurile, dar de sigur promovau todeauna victoria electorală a Maghiarilor. Reprezentanta poporului care s'a format pe baza acestei legi electorale părtinoare constă naturalmente în partea cea mai mare din Maghiari. Dar' chiar puținii reprezentanți ai popoarelor nemaghiare, cari putuseră pătrunde în parlament cu toate ordinațiunile electorale croite pe-talia maghiară, au trebuit să cedeze intoleranței maghiare. Spre acest scop s'au apucat alte mijloace ilegale și imorale. Aparatul administrativ al statului s'a pus în serviciul agitațiunii electorale, și unde nici acest mijloc n'a fost suficient, corupțiunea și forța brută dădură restul, ca reprezentanța poporului din Ungaria să fie făcută pur maghiară.

Această volnică reprimare a nemaghiarilor din reprezentanța poporului divide populațiunea Ungariei în două mari tabere. Pe o latură stă partea mai mică maghiară, însă prin proprietatea forței statului puternică și mare, ale cărei interese sînt promovate prin politica de stat pe toate căile iertate și neiertate; pe cealaltă latură se găsește majoritatea de limbă străină a populațiunii, debilă și mică prin excluderea dela organismul statului și restrînsă și suprimată în manifestările ei prin mijloace de forță.

(Va urma.)

Lupta națională la Bistrița.

"Bistritzer Zeitung" raportează despre congregațiunea comitatensă. În anul trecut congregațiunea luase hotărîrea ca referenții să spună în toate trei limbile țerii cuprinsul actelor referate. Ministrul de interne nu a admis această rezoluție a congregațiunii sub pretext, că afacerile nu ar pute decurge regulat (!).

Dr. G. Tripoan a propus, că în contra hotărîrii ministrului să se facă o reprezentatiune la Camera deputațiilor.

Fispanul Paul Bethlen a detras cuvîntul și Drului Tripoan și Drului Ioan Pop, precum și preotului Carol Müller și directorului gimnasial George Fischer. Românii au voit să critice hotărîrea ministrului; despre Sași nu știm ce voiau.

Ilegalitatea și a ministrului și a fispanului este evidentă. Chiar și ziarul "moderat" săsesc scrie, că ar trebui ca cei de sus să-i aducă lui Paul Bethlen aminte de datoriile sale și de §§-ii legii de naționalitate.

Spicuri din foile maghiare.

E mare bucurie în Israel: "Kolozsvár" dela 3 Maiu comunică interesantă știre, că din America, statul Ohio, a sosit la Győr un act oficios, pe care adresa e scrisă ungurește. Tot așa e scris ungurește și cuvîntul: "kézbesítette".

Cei cari erau numai în timpul viitor și conjugau: „eu voi iubi, tu vei iubi“, se plimbau pe teren liber, în lungul rîului.

Cei cari ajunseseră până în prezent și spuneau cu foc și patimă: „eu iubesc, tu iubești“, mergeau prin labirintul cel mai întunecos al pădurii.

Aceia însă, cari erau la timpul trecut: „eu am iubit, tu ai iubit“, preferau semi-întunecul cărărilor umbrase.

Cei mai fericii erau fără îndoială aceia, cari studiau prezentul; ei mergeau păreche cu păreche în lungul rîului. Tîrîmul era plantat cu trandafiri, formînd boschete, coloane, trofee și ghirlande, cari atrîneau pînă pe oglinda tremurătoare a apei.

Damele rugau pe însoțitorii lor, să le rupă din aceste flori, și ei alergau după bobocii cei mai parfumați, și după florile cele mai strălucitoare. Trandafirii erau fericii, să poată muri la sinul fetelor, după ce exalarea parfumului lor se amesteca cu respirația dragostei. Aceasta e moartea favorită a trandafirilor; ei o preferă, deși nu e mai îndrăgăneată și mai ușuratică ca celelalte, este însă mai frumoasă.

Din toți acești trandafiri numai unul nu murise nici-odată la sinul unei fete. Aproape așa de alb ca o gardenie, frumos și mirositor, nu putea fi rupt de cei îndrăgostiți, fiindcă trunchiul lui creștea pe o stîncă înaltă, care

Ei, dacă voi vă bucurați, că și în America unii ori alții scriu ungurește, cum se nu ne revoltăm noi, când aici în țeara noastră, voi prin toate dirăgătorile opriti limba românească?!

Revista politică.

(Din Bulgaria.) Foarte puține știri numai au fost puse în vileag despre congresul Macedonenilor în Sofia. Peste tot a ținut 9 zile; au fost de față 60 delegați trimiși de toate reuniunile și coloniile macedonene din Bulgaria și România. Ședințele (secrete), ce se țineau în fiecare zi, erau foarte furtunoase. Conducerea cauzei macedonene a fost încredințată unui comitet de 20 membri, cari s'a împărțit astfel, că președintele se va compune din 5 inși, va avea biurostatistic și va convoca pe ceilalți membri ai comitetului la conferențe periodice. Ca president a fost ales deputatul Tirnovului, același om, care a și presidat congresul, Kilancev, el însuși de origine macedonean și adversar declarat al guvernului actual. Toate comitetele macedonene de până acum se vor supune noului comitet central, care va scoate și un ziar.

Precum a fost anunțat la timp, congresul a exmis și o deputație către principele Ferdinand, ducîndu-i adresă de suspunere, la care prințul ar fi răspuns în termeni hotărîți să nu facă propagandă și să se fie credincioși domnitorului lor, Sultanului. În Sofia însă și copiii vorbesc, că acest răspuns al principelui a fost numai spre a arunca nășip în ochii străinătății, în primul rînd Turciei, ear' pe ascuns ar fi spus deputației macedonene cuvinte cât se poate de încurajatoare.

Spre a induce și mai bine în rătăcire pe Turci, guvernul face procese de presă la cinci ziare, care au „atacat“ pe prințul Ferdinand din cauza răspunsului dat (bine înțeles celui pe față) deputațiunii congresului Macedonenilor.

(Toate ca și mai înainte în — Rusia.) Că speranțele ce se puneau în noul Țar rusesc privitor la schimbarea măcar în-căva a sistemului, au fost deșerte, dovedește și ultima ședință a „Asociațiunii istorice rusești“ din Petersburg, fondată de Alexandru III. În această ședință, la care a asistat Țarul Nicolae II., toți marii duci, ministrii, procurorul suprem al Sf. Sinod, vestitul Pobiedonostev, a ținut o cuvîntare, în care a caracterizat politica Țarilor ce au domnit în secolul curent, vorbind în special despre sistemul de guvernare a precedentului Țar. Pe Alexandru I. îl critica aspru pentru ideile lui liberale, el — zice — nu cunoștea istoria poporului seu, de aceea era aplecăt mai mult spre cultura apuseană. Numai singurul Alexandru III. a conceput bine misiunea istorică a Rusiei, numai el a priceput bine pericolul ce amenința Rusia din partea liberalismului și cosmopolitismului european. „Toți știau despre din-su — încheia Pobiedonostev — că nu va ceda nici un fir de păr din interesele istorice ale Rusiei nici la granițele polone, și nici la celelalte neortodoxe. În inima sa nutria dragostea

nesfarmabilă către biserica ortodoxă începînd pe deplin importanța educativă a ei pentru popor. În sfîrșit se știa despre el, că împreună cu poporul seu ține morțiș la autocratismul în Rusia și că nici-odată n'a vrut să admită fantomul libertății și al confuziunii de limbi!“

Țarul Nicolae II. ar fi aplaudat la expunerile lui Pobiedonostev.

Și lumea se miră apoi de unde vin cutremurile de — spirite, care dărîmă și casele cele mai solide!

Ateneul severinean.

Sub titlul de mai sus „Dreptatea“ din S.-Severin (România) scrie:

În ziua de 9 Aprilie curent, la orele 3 p. m. dl Ioan Tintorescu, decanul baroului local și president al Ligei a ținut a doua a sa conferință în frumosul amfiteatru al Liceului.

Cu cunoscuta d-sale vervă și cu admirabilul talent de opozițiune, conferințiarul și de astă-dată a ținut, în timp de o oră, alesul public din sală, sub farmecul cuvîntării sale calde și elocvente.

Subiectul era: *poesia și istoria ei în știință și omenire.*

Di Tintorescu începînd a spus, că literatura nefind o declamațiune vană ci o știință, deoarece-avem scrieri superbe asupra istoriei literaturii și filosofiei istoriei, poesia ca parte integrantă a literaturii are și ea rolul seu însemnat ca știință în care frumosul, arta, au dat opere sublime și nepieritoare.

Plecînd din anticitate, conferințiarul a invocat criptele Indiei, templele suterane ale Egiptului, catacombele Romei, oracolele și munții Greciei, pe unde poesia a lăsat urme neșterse de rolul ei. În Indii spre ex. a citat cărțile Vedas imnuri de mii și mii de versuri, de o frumseță și grandoare care țin frunte cu tot ce poesia a produs în urmă.

În Egipt, zice d-sa, la porțile Orientului extrem, templele, pylonii, piramidele aceste păduri de piatră, care nu ascund în inscripțiunile și hieroglifele lor! Egiptul este o carte venerată în care Europeanul deabia începe a ceti delicile unei culturi literare poetice, care a fost a acestei țări.

Apoi Grecia cu Omer în frunte urmat de un sir de poeți; au trecut repede peste Roma cu Virgiliu, Ovidiu, Horațiu și alții, apoi — resunînd numai ael — ajungînd la timpurile moderne, ne-a vorbit în Anglia de Shakespeare, Milton și Lord Byron și de operele lor; în Germania de Goethe, Schiller, Clapstock, Heine etc., în Italia de pătrimea ca zis d-sa, începînd cu Dante, Alighieri și Divina comedia — operă care întrunește toate genurile poetice. — Petrarca, Torquato Tasso și Ariost; Spania, Portugalia cu Cervantes, Lope de Vega, Camoens; — Franția cu pleiada sa sublimă de poeți ilustri, Roger de Lisle și Marseilleza sa, Racine, Corneille, Beranger, Chénier, Musset etc. etc. La Martine și Victor Hugo, pe care l-a declarat ca șef neîntrecut al poeziei clasice.

Ajuns la noi ni-a vorbit cu citațiuni earăși, de Eliad, Alexandri, recitînd părți din Sburătorul și Peneș Curcanul, Eminescu, Vlahuță, Stavri, Roman etc., oprindu-se la

Micei tirane fi păru rău că și-a exprimat dorința și strigă, poate surprinsă așa de iute a fost ascultată:

„Ascută, pentru Dumnezeu, vino jos!“ „Nu-mi trebuie trandafirul cel alb. Am glumit numai!“

El însă n'o asculta; roșu și asudat ajunge cu pericolul vieții, aproape în vîrf și se odihni un minut. Înainte de a face ultimul pas, o privi cu dragoste și emoție:

„Dacă mă reintorc și viu de-ți aduc trandafirul alb, ce-mi dai ca recompensă?“

„Total, inima mea întregă... dar' și fără trandafir te iubesc, scumpul meu, întoarcete-te de dragul meu — pentru D-zeu.“

El n'o asculta.

Trandafirul alb însă vedea și auzia; pentru prima-ora în viață dori să nu moară ca o fecioară. Dacă și-ar fi putut lungi trunchiul și să-l întindă tîrîrului îndrăsnit, ar fi făcut-o cu plăcere. Într-aceste ea aștepta tremurînd, între frică și speranță, rezultatul cutezanței lui.

Tîrîrul ajunsesă vîrful cel mai înalt al stîncii, mai îngustă ca corpul lui, care atrîna peste apă așa că se putea ține numai cu brațele și cu mare silință. A ridicat un braț era a-și perde echilibrul, și dacă se ținea cu brațele, trebuia, să renunțe la această întreprindere.

Se lăsa în puterea brațului drept, în speranță, că acesta îl va pute ține și singur; pe cel stîng și-l ridică și-l întinse după

Murășianu cu „Deșteaptă-te Române“, — imn național român *par excellence*, — statul lînd conferințiarul, că în tot decursul secolului poesia ca știință, prin farmecul puternic al voci ei, a mers în omenime de acord cu celelalte științe și arte ridicînd nivelul moral, inspirînd sentimente nobile, formînd caracterul popoarelor etc.

Conferințiarul, în aplausele unanimes ale auditorului, a terminat făcînd din nou o reamintire, a acelor cari dincolo de munți, sub acordul puternicei poezii a lui Mureșanu, sînt copleșiți de nevoi și suferințe, întînd privirea lor duioasă către noi, animați de aceleași dorințe, de același ideal.

Un spectator.

CRONICĂ

Sibiu, 4 Maiu n.

Maiestatea Sa Monarchul, după-într-ună o depeșă din Viena, se va întrevîna în curînd cu regele Italiei în Milano.

7 Maiu, aniversarea începerii procesului Memorandului, după-cum ni-se scrie, va serbată în mai multe părți, de către aderenții partidului național. Se proiectează în toate părțile trimiterea unor adrese de iubi și încurajare martirilor din Vaș și Sghedin.

Zina onomastică. Măne, în ziua Sfîntului George, iubitul martir George Pop de Basesci își va serba ziua onomastică numai între cele patru ziduri ale temniței, ori de comunicare cu lumea de afară fiindu-i oprită. Trimitem veneratului martir sincere urări de sănătate.

Sosirea la Blaj a I. P. S. Sale Metropolitanului Dr. Victor Mihali, va fi impresionantă cu frumoase solemnități. Corospondențul „Revistei Orăștiei“ despre primirea cu care va fi întîmpinat I. P. S. Sa, scrie următoarele: Pentru arangierea festivităților — cu această ocaziune, — s'au angajat un comitet constituit din 30 membri. Sper că nu voi fi indiscret, dacă dau publicității și „Programul“ primirii și al festivităților: La intrarea Excelenței Sale în archidieceză — începînd dela Vințu-de-jos, unde va fi întîmpinat de protopopul Albă-Iuliei, Simeon Micu — toate comunele, cari sînt mai aproape situate de calea ferată, să recercate a eși cu preoții lor în frunte, pentru întîmpinarea Excelenței Sale. Dela gară Teiuș până la Blaj va fi acompaniat de mulțimea, care va eși spre întîmpinare încă de Teiuș. Sosit la gară va fi salutată de tinerimea școlară, elevii internatului, de poporul doritor de a-și vedea odată sosit pe mult iubitul său păstor sufletesc, ca să intre în capitala Sa, unde la mai multe porți triumfale — așezate la intrarea în oraș, în piață și înaintea reședinței — o să fie binevenat de către fruntașii anume designați. Mult va contribui la ridicarea festivității decorarea caselor, deoarece-enturii acestui oraș emulează, care de c-a-și decora mai frumos casa, vîind a da și p-acasta expresiune simțimîntelor de iubire fa de mult iubitul arhieru. În seara sosirii va fi iluminată, ear' în ziua următoare după sfîntul divin — instalarea. În seara zilei de stălare l-se va face un conduct cu torțe. Pînă la cel mai frumos al acestor festivități, negreșit și „Concertul“ ce-l va aranja reșidul nostru profesor de musică Iacob Murășianu, ajutat fiind și de fratele seu Traian Murășian, plăcutul baritonist.

„Asociațiunea transilvană“ și maghiarizant. Dela un vechiu membru al „Asociațiunii transilvane“ primim următoarele plîngere prea întemeiată: Onorabilă redacțiune! Deodată cu numărul 4 al „Transilvaniei“ am primit și o consemnare tipărită

Nufărul

Legendă.

De

Paul Mantegazza.

Într-o țeară depărtată, al cărei nume l-a uitat istoria, de-alungul unui rîu era o grădină aproape sîlbatecă sau mai bine zis, o pădure. Merita însă numele de grădină, pentru-că era împodobită cu sute de flori, care exalau un parfum dulce. Erau în ea tufisuri dese și cărări, care se întindeau printre pomi, și lunci verzi, și atîta verde poetic, încât chiar și un profesor de crystalografie ar fi devenit versificator.

Nimenea nu putea spune cine a plantat această grădină. Erau prea multe flori și prea multe cărări bine arangiate, decît să le fi putut crea natura singură, și totuși prea multă disordine, o învîlmășeală prea subdanică a elementului, încât să nu fi contribuit și natura. Poate-că a înființat-o natura împreună cu omul, și pentru aceea era frumoasă, da, divină, ca toate lucrurile, la care natura ia o sută de părți, ear' omul una, dacă se îndestulește, ca natura să fie măiestrul șef.

Din veacuri ea se numia grădina îndrăgostiților, căci era locul de predilecție, unde se întîlniau toți aceia, cari conjugau împreună diferitele timpuri ale verbului „a iubi“. În fapt acest loc oferia ocaziuni favorabile pentru a treceprin diferitele timpuri ale acestui

Cei cari erau numai în timpul viitor și conjugau: „eu voi iubi, tu vei iubi“, se plimbau pe teren liber, în lungul rîului.

Cei cari ajunseseră până în prezent și spuneau cu foc și patimă: „eu iubesc, tu iubești“, mergeau prin labirintul cel mai întunecos al pădurii.

Aceia însă, cari erau la timpul trecut: „eu am iubit, tu ai iubit“, preferau semi-întunecul cărărilor umbrase.

Cei mai fericii erau fără îndoială aceia, cari studiau prezentul; ei mergeau păreche cu păreche în lungul rîului. Tîrîmul era plantat cu trandafiri, formînd boschete, coloane, trofee și ghirlande, cari atrîneau pînă pe oglinda tremurătoare a apei.

Damele rugau pe însoțitorii lor, să le rupă din aceste flori, și ei alergau după bobocii cei mai parfumați, și după florile cele mai strălucitoare. Trandafirii erau fericii, să poată muri la sinul fetelor, după ce exalarea parfumului lor se amesteca cu respirația dragostei. Aceasta e moartea favorită a trandafirilor; ei o preferă, deși nu e mai îndrăgăneată și mai ușuratică ca celelalte, este însă mai frumoasă.

Din toți acești trandafiri numai unul nu murise nici-odată la sinul unei fete. Aproape așa de alb ca o gardenie, frumos și mirositor, nu putea fi rupt de cei îndrăgostiți, fiindcă trunchiul lui creștea pe o stîncă înaltă, care

El privia pe îndrăgostiți și acestia se uitau dornici la el. Dar' înzadar, nimeni n'a îndrăznit să-l rupă, și petalele lui albe cădeau una după alta în rîu, nesărutate și nedesmerdate.

Odată trecu pe acolo o păreche îndrăgostită. Trandafirul alb era în această dimineață încă mai frumos ca de obicei, și diamantele de rouă sclipiau în florile lui mai splendide ca cele din turbanul împărațesc al șahului.

Fata era cochetă, nemodestă, dar' amoresată. Zicea „Nu“, iubitului ei în mod nu tocmai amabil, și totuși era un „Da“ deghisat. Ea nu voia să conjughe viitorul verbului fatal, dar' în fond doria prezentul. Refusase trandafirii roșii, de culoarea granatului și pestriți, pe cari îi oferise iubitul ei.

Dar' eată la o cotitură a rîului observă trandafirul alb, împodobit cu toate diamantele dimineții, sclipind pe stîncă primejdioasă. Și ea strigă:

„Acesta e trandafirul ce-l vreau!“

„Dar' iubită, dulce prietenă, pe această stîncă pot ajunge numai paserile.“

„Și tu n'ai aripi pentru un asemenea sbor?“

„Voi încerca și dacă voi căde în rîu, ai să mă plîngi. Poate că atunci tîni vei arunca o sîrutare și vei vîrsa o lacrimă pentru mine.“

El alergă la stîncă, și mai mult tîrîndu-se cu mîinile și picioarele, încearcă să se țină de adînciturile și rădăcinile de pe ea

Micei tirane fi păru rău că și-a exprimat dorința și strigă, poate surprinsă așa de iute a fost ascultată:

„Ascută, pentru Dumnezeu, vino jos!“ „Nu-mi trebuie trandafirul cel alb. Am glumit numai!“

El însă n'o asculta; roșu și asudat ajunge cu pericolul vieții, aproape în vîrf și se odihni un minut. Înainte de a face ultimul pas, o privi cu dragoste și emoție:

„Dacă mă reintorc și viu de-ți aduc trandafirul alb, ce-mi dai ca recompensă?“

„Total, inima mea întregă... dar' și fără trandafir te iubesc, scumpul meu, întoarcete-te de dragul meu — pentru D-zeu.“

El n'o asculta.

Trandafirul alb însă vedea și auzia; pentru prima-ora în viață dori să nu moară ca o fecioară. Dacă și-ar fi putut lungi trunchiul și să-l întindă tîrîrului îndrăsnit, ar fi făcut-o cu plăcere. Într-aceste ea aștepta tremurînd, între frică și speranță, rezultatul cutezanței lui.

Tîrîrul ajunsesă vîrful cel mai înalt al stîncii, mai îngustă ca corpul lui, care atrîna peste apă așa că se putea ține numai cu brațele și cu mare silință. A ridicat un braț era a-și perde echilibrul, și dacă se ținea cu brațele, trebuia, să renunțe la această întreprindere.

Se lăsa în puterea brațului drept, în speranță, că acesta îl va pute ține și singur; pe cel stîng și-l ridică și-l întinse după

După o clipă se întîlniră două lăcruri deodată. Trandafirul apucat, fără să fie prins, își lăsa toate petalele, și i cădă în apă, și îndrăgostitul căzu în rîu.

A fost o cădere comică, nu mortală, o bae rece, și nu o nenorocire, pentru-ce iubitul rîse și se rîu așa de mult, încât n'a mai voit să conjughe verbul „a iubi“, cu nefericitul nafragiat. Acesta ar fi meritat o răsplătă mai dulce pentru curajul ce l-a avut, dar' se știe — că femeile pot ierta o săvîrșită prin forță, dar' nici-odată ridica

Și trandafirul alb a avut o decepție, nu rîse însă, ci plîns.

Însoți petalele scuturate în apă, murmurînd printre suspine: „Ah, va trebui să mor mereu fără sîrutări și desmerdări. Nu voi fi iubit nici-odată. Numai pe mine însumi am voi să iubesc!“

Din această zi nici un amoresat nu mai îndrăznește, să se apropie de stîncă fatală și petalele trandafirului alb cad una după alta în valurile rîului. Dar' fiecare petală zută, se prefăce într-o floare albă de nufăr, aceasta se oglindează rece în apă, oftează singură, se dorește înșasi pe ea, și ascultă scîrta suspinele pline de căldură ale bărbatilor și femeilor, ce se plimbă la braț în lungul rîului, prin labirintul grădinii îndrăgostiților.

Trad. de Lucreția Popescu

Din 9 April. v. — — 4 ore p. m.	Ca.
Renta rom. per 1875 5%	10
Renta română amort. 5%	10
Renta (Schuldverschreib)	0
Oblig. de stat C. F. R. 6%	10
Renta rom. (Rur. conv.) 6%	8
Imprumutul municipal 5%	
Scrisuri func. rurale 5%	
Scrisuri func. rurale 7%	
Idem urbane 7%	
" " 6%	10
" " 5%	8
Banca-Nat. (100 lei vers. Intr.)	146
Soc. Dacia-Rom. (250 lei vërs.)	42
Soc. de Asig. Nat. (250 lei vërs.).	43
Soc. rom. de reasig.	11
Soc. de cou (250 lei vërs.)	10
Oblig. Cassei Pensiunilor	28
Agio .	
Schimb.	
Londra 3 luni	
" cek	
Berlin 3 luni	
" cek	
Paris 3 luni	
" cek	
Viena	
"	
Agio .	

192 — 1895 sz.
tkv.

[1625] 1-1

Árverési hirdetmény.

A topánfalvi kir. járásbírósa mint telek-könyvi hatóság által közhírre tétetik, hogy özvegy Stöffel Károly Lajosné bisztrai lakos végrehajtának Stöffel Victor bisztrai lakos végrehajtást szenvedő elleni 171 frt 75 kr. tőke hátralék behajtására végett a topánfalvi kir. járásbírósa területéhez tartozó Bisztra község 58 sz. tjkönyvből foglalt A. + 1. 2. 6. 7. 8. sz. a. ingatlanokra az árverés elrendeltetik a Szellazsa Nicolae és neje szül. Gitta Maria javára az 1 sz. a. foglalt 176. hsz. részletnek 266. II. ölyvi terjedelmére lévő lakházra bekebelezett életfogytigani haszonélvezeti jog épségben tartása mellett.

Kiküldési ár a következő:

1. raz.	170.	helyrajzi sz. ingatl.	632 frt.
"	171.	" " "	"
"	175.	" " "	"
"	176.	" " "	"
2.	1954.	" " "	107 frt.
6.	7198.	" " "	18 frt.
7.	7384.	" " "	"
"	7385.	" " "	34 frt.
"	7386.	" " "	"
8.	7419 ₃ .	" " "	45 frt.

Bisztra községben a községkészenléti meg-tartandó nyilvános bírói árverésen 1895 évi május hó 31-ik d. e. 10 órakor a becsáran alal is a becsár 10% ának a bírói kiküldött kezéhez letendő előleges letétele mellett el-fognak adni.

Vevő a vételárnak felét 30 nap alatt más felét az árverés jogerőre emelkedésétől számított 60 nap alatt és ugyanazon naptól számított 6% kamatokkal együtt a tordai kir. adóhivatalnak 39425 sz. igazságtudományis-terti letéti szabályrendelet értelmében befizetni.

A kir. járásbírósa mint tkönyvi hatóság.
Topánfalván, 1895 évi febr. hó 24-én.

Muntean,
kir. albiró.

Licitațiune minuendă.

În 12 Maiu st. n. a. c. se va da în cancelaria comunei Vale pe calea licitațiunii minuendă în întreprindere clădirea de nou a unei suri (grajd). Concurenții au să însoțieze ofertul lor însoțit cu 10% a prețului de strigare 1200 fl. v. a. mult până la 2 ore p. m. când se va ține licitația.

Condițiile, planul de clădire și pre-liminarul de spese se poate vedea în orele oficiale în cancelaria comunei Vale până la ora licitațiunii. [1552] 3-3
Vale, în 28 Aprilie 1895.

Primăria comunală.

Tinerilor și bătrânilor

li-se recomandă spre studiere scrierea con-silierului în medicină apărută în edițiune nouă și augmentată

Sistemul nervos

și
sexual turburat.

precum și vindecarea radicală a acestuia.
Se trimite sub plic pentru 60 cruceri în marce postale. [416] 16-50

Eduard Bendt, Braunschweig.

Inelele mele de goldin

au dobândit un renume în toată lumea.

Bucata costă fl. 1.50.

Aceste inele nu se pot deosebi de adevăratele inele de aur nici de către oameni cunoscători; ele sunt executate în fașoanele cele mai moderne, foarte fine. Inelele mele adevărate de goldin posedă o astfel de trancie, încât oferă o garanție în scris pe cinci ani că-și vor păstra în todeauna strălucirea lor de aur.

Nr. 142.

Inel de goldin cum poartă cavalerii cu briliant imitat fl. 1.50.

Nr. 112.

Inel de goldin cum poartă marohișii, cu imitație de topas de aur fl. 1.50.

Nr. 67.

Inel de goldin pentru pe-cetiuit, cu imitație de ametist fl. 1.50.

Nr. 117.

Inel de goldin cum poartă forzi, cu imitație de turkis fl. 1.50.

Inele de goldin pentru logodiți, bucata fl. 1.20.
Ca măsură ajunge o fașoară de hârtie.
Cataloge ilustrate se trimit fără plată franco.
Expedarea se face prin ramburs (Nachnahme) de către singurul deposit.

Alfred Fischer, Wien,
I, Adalgasse 12.

MACK'S
DOPPEL-
STÄRKE

Nur acht mit dieser SCHUTZ-MARKE.

Die einfachste und schnellste Art, Kragen, Manschetten, Hemden etc. mit wenig Mühe so schön wie neu zu stärken, ist allein diejenige mit Mack's Doppel-Stärke.

Jeder Versuch führt zu dauernder Benutzung. Überall vorrätig in Carton zu 3, 10 und 20 Kr.

General-Depot für Österreich-Ungarn: Gottlieb Voith in Wien III/L.

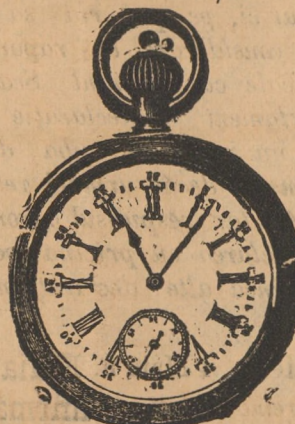
[1613] 1-10

Nici când în viață
NU SE MAI DĂ

rara ocazie a pute cumpăra

numai pentru fl. 4.25

următoarea admirabilă colecție de mărfuri:

10 bucăți p. 4.25

10 bucăți p. 4.25

1 ciasonie prima „anker-remontoir“, punctual cu garanție pe 3 ani;

1 lanț fin, imitație de aur, cu verigă de siguranță și carabin;

2 inele, imitație de aur, de cel mai nou fason cu briliante, peruzea și rubine imitate;

2 butoni pentru mangete, aur double mechanism preverat;

1 frumoasă broșă pentru dame, fason de Paris;

2 butoni pentru cămașă (chemisett) aur imitat.

Toate aceste 10 bucăți practice costă laolaltă numai fl. 4.25.

Pe lângă aceste se mai dă gratis o surprindere deosebită, pentru-ca firma mea să fie pururea ținută în memorie.

Comandați repede, până când depozitul mai e provăzut, căci o asemenea ocazie nici-când nu se mai întoarce.

Expediția se face la adresa ori-și-cui pe lângă rambursă.

Neconvenind, banii se restituie cu pre-venire, încât ori-ce risic este exclus pentru cumpărător. [1314] 4-6

Se procură singur și numai prin firma

Alfred Fischer,
Viena, I, Adalgasse 12.Banca generală de asigurare
„TRANSILVANIA“
ÎN SIBIIU.

[968] 13-

fundată în anul 1868

asigurează prelungă condițiunile cele mai favorabile:

- în contra pericolului de foc și exploziune clădiri de ori-ce fel, mărfuri, produse de câmp, mobiliile etc.
- pe viața omului în toate combinațiunile, precum: asigurări de capitaluri pe cazul morții și pentru term-inuri fixate, de zestre și de rente.

Dela fundarea institutului se plătiră:

Despăgubiri pentru daune cauzate prin foc	Sume asigurate pe viață
în a. 1869—1891 fl. 905,194.22	în a. 1870—1891 fl. 697,207.44
în a. 1892 „ 48,911.78	în a. 1892 „ 57,791.88
în a. 1893 „ 34,925.85	în a. 1893 „ 53,119.28
în a. 1894 „ 56,333.20	în a. 1894 „ 59,659.—

Suma fl. 1.045,365.05

Suma fl. 867,777.60

1,913.142 fl. 62 cr.

Conform bilanțului pentru 1894 fondurile de rezervă și garanție se urcă la
920.257 fl. 36 cr.

Prospecte și formulare se dau gratis.

Deslășiri se dau și oferte de asigurări se primesc prin Direcțiune în Sibiu, (Strada Cisnădiei Nr. 5, casa proprie), sau prin Agenturile generale și principale în Brașov (H. Hermann), Cluj și Arad, precum și prin Agenturile speciale în locurile mai însemnate.

W. Libkowitz & Comp., Viena, I., Seilerstätte 17,
Agram, Ilica 30.

Bicicle Libkowitz, Brennabor și de ale fabricii de arme

[1270] 9-30

En gros. — En détail.

Pe bicicletele cumpărate dela noi se pot câștiga la noi

206 premii

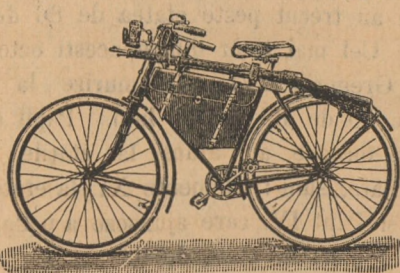
în valoare de

21.155 coroane

Roate pneumatice à fl. 1.20. — Instrucțiune gratis.

Venzători și reprezentanți se caută pretutindeni.

Prețuri curente gratis și franco.

COROANA TUTUROR COASELOR

INDISPENSABLE PENTRU FIECARE ECONOM SUNT

ces. și reg. patentate

cu aparat de înțepnit inventat de nou.

Aceste coase, sunt fabricate din cel mai fin oțel alb și se bucură de protecția legală a ministerului ces.

Cine folosește odată această coasă, acela nu va mai cumpăra alta, deoarece coasa „Kronen“ patentată e

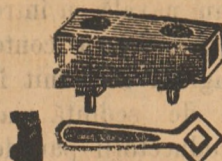
reg. austriac și reg. ung. de comerț.

reg. favorită a oricărui econom, renumită prin:

- Manuare foarte ușoare, pentru-că e de două-ori întărit, nu se tocește nici-odată.
- Tăiș ascuțit ce ține veșnic, pentru-că e de două-ori întărit, nu se tocește nici-odată.
- Bătrâna odată coasă, ține mai multe zile, chiar și în cea mai tare iarbă de munte.
- Se poate coși, cu o singură ascuțire cu gresă, circa 120—130 pași în cea mai deasă iarbă.

Furnizez aceste coase sub garanție, pe lângă ramburs sau trimiteră banilor anticipativ, posta sau cu trenul în următoarele 6 săptămâni cu prețurile următoare:

Mărimea:	70 cm.	75 cm.	80 cm.	85 cm.	90 cm.	95 cm.
Prețul:	90 gr.	95 gr.	fl. 1.	fl. 1.10	fl. 1.20	fl. 1.30

Un aparat de înțepnit
dimprenun cu îndrumarea de folosire
Numai 40 gr.

Potrivindu-se la ori-care din coasele numite și la ori-ce coadă.

Pe nimic

Modul de înțepnire de până acum al coasei de toporiște are desavantajul, că aceasta se făcea prin verigi, scoabe sau surube, făcând de un faur sau lațar, ceea-ce e împunat cu spese și perdere de timp, fără-că prin această înțepnirea se fie dăunătoare, pe lângă aceea și topo-riștea se ruinează repede, lucru bine cu-noscut fiecărui econom.

Toate aceste neajunsuri se pot înlă-tura prin nouul aparat de înțepnit, patentat prin privilegiu în Austro-Ungaria, aparat recunoscut de toate autoritățile specialiste din monarhie.

- Înțepnirea simplă, ieftină, repede și strânsă a coasei, după-cum arată desenul din stângă.
- Coasa se poate ușor și repede mîta, așeza mai jos sau ridica mai sus.
- Coasa se poate închide comod ca un briceag și după-cum arată desenul din dreapta, se poate purta fără pericol.
- Aparatul de înțepnit dăruie în vece, deasemenea toporiștea, aceste trebuie așadar numai odată cumpărate, deși tăișul după folosință de ani de zile trebuie în-locuit cu alții noi.

Cioacan și nicovală de oțel
pentru bătrîni coasei costă
numai 85 gr.

Garanție publică.

Prin această mă decolig în publicitate a expedia numai coase altele, bune și fără greșeli. Dacă însă totuși s-ar întâmpla ca coasa să aibă vre-o greșală, ceea-ce până acum încă nu s-a întâmplat, primesc înapoi ori-și-care coasă greșită dar nefolositoare, și trimit în locul aceleia alta coasă bună pe spețele multe ca dovadă a solidității în adevăr reale.

Iuliu Fekete.

Viena, 1895.

Comandă execută imediat cu rambursă prin post sau calea ferată și mă rog a trimite corectă, la care sînt a se trimite coasele.

Agentura gen. a coaselor „Kronen“ de oțel alb IULIU FEKETE, VIENA, V., Rüdigerstrasse Nr 11/3.

